

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 26. Concilium Alexandrinum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

vit nullo unius, alteriusve partis diseri-
mine; prædicationem Sanæ Doctrinæ de Sæculum IV.
A. C. 362.
S. Trinitate reduxit. Debitæ Sanctua-
rio reverentiæ consuluit, eos arcendo,
qui res sacras emebant, & vendebant;
omnium animos sibi devinciebat, & sua
sponte volentes regebat.

§. XXVI.

Concilium Alexandrinum.

Cum S. Eusebius Vercellensis, & Luci-
fer Calaritanus ex Thebaide, quo re-
legati fuerant, redirent, in deliberatio-
nem attulit, ut ambo ad S. Athanasium
proficiscerentur, cum eo de rebus Reli-
gionis acturi, præcipue de concordia in
Ecclesiam Antiochenam reducenda. Lu-
cifero præplacuit, se ipsum Antiochiam
conferre, & Alexandriam duos tantum
Diaconos mittere; hos in ea, quæ in
Concilio futuro agenda essent, consentire
jussit. S. Eusebius ivit Alexandriam, ubi
S. Athanasius, communicatis cum eo con-
siliis, Concilium convocavit, non quidem
Episcoporum numero, sed Sanctitate spe-
ctatissimum, quippe omnes Jesu Christi
Nomen gloriose confessi fuerant. Inter
hos primi erant S. Athanasius, & S. Euse-
bius Vercellensis; deinde S. Asterius Pe-
trens in Arabia, & plures ex Ægypto
Episcopi nempe Cajus, Ammonius, Dra-
contius, Adelphius, Paphnutius, omnes
Hist. Eccles. Tom. IV. F pro-

*Sup. §. 4.**Ruf. I. c. 27.**Soz. III. c.**5. 6. Soz.**V. c. 12.**Theod. III.**c. 4. 5.**Ruf. I. c. 28.**Socr. III.**c. 5.**Athan. ep.**ad Antioch.**574. & 580.*

Sæculum IV.
A. C. 362.
propter fidem ejecti, vel proscripti numero viginti, præter alios quorum nomina non leguntur. Cum Episcopis præsentibus aderant quorundam absentium delegati, Luciferi Diaconi duo, Herennius, & Agapetus; alii duo Diaconi, Maximus, & Calimerus, quos Paulinus Presbyter, Eustathianorum Antiochenorum caput, miserat, & aliqui Monachi, ab Episcopo Apollinari missi; is Apollinaris Hæresiarcha fuisse creditur, cujus errores necdum in Ecclesia erant cogniti.

Concilium ante omnia tranquillitatem Ecclesiæ reddere adlaboravit post immanem tempestatem, quam Ariani sub Constantio excitaverant, dum eorum machinationibus factum, ut omnes formulæ Ariminensi subscriberent. Totus Mundus Arianum se esse mirabatur; Episcopi Catholici obstupescabant, quod Ariani perversum sensum darent verbis, quæ ipsi in sensu sano approbaverant, quibusque se ab hominum perfidissimis decipi passifuerant. Catholici anathema dixerant, docentibus, Filium Dei esse Creaturam, sicut omnes aliæ creaturæ sunt, atque ita acceperant, quod Filius Dei nullatenus esset Creatura, cum interim Ariani ita acciperent, Filium esse Creaturam, sed modo distincto. Ergo Catholici Fidelibus hæretici esse videri poterant contra propriæ conscientiæ testimonium, quam

Ruf. I. c. 28.
Sup. XIV.
S. 24. Hier.
in Lucif. c. 7.

Sup. XIV.
S. 14.

quamvis in corde suo nullius alterius Doctrinæ, quam Catholicæ sibi consciis essent, nec unquam aliter sensissent; per corpus Domini, (*) & quidquid sacrum in Ecclesia esse potest, testabantur nihil mali in illa fidei Professione sibi suboluisse; agebant: *credidimus, sensum verbis congruere, nec in mentem nobis venit, in Ecclesia Dei, ubi simplicitatis, & sinceritatis sedes est, homines inveniri posse, qui aliud lingua eloquerentur, quam quod in corde sentirent. Decepti sumus, quod impios homines, bonos esse credidimus; impossibile nobis videbatur, ut Jesu Christi Pontifices contra Jesum Christum pugnarent!* Ita lachrymis perfusi loquebantur, & parati, tam suam subscriptionem, quam omnes Arianorum blasphemias condemnare. Addebant ad suam excusationem, quod ad tempus tempestatibus

F 2

cessis-

(*) Hoc sine omni dubitatione de Corpore Domini in Eucharistia accipiendum. At Interpreti nostro Protestanti Parte III. p. 183. hoc ita transferre placuit: Sie bezeugten bey dem Leichnam Jesu am Creuz. Egregie! quantus Realis præsentia Christi in Eucharistia aggressor! post paucas lineas posuit loco verborum: contra Jesum Christum. Wider sich selbst. Huic Interpreti defuit diligentia, & fidelitas. In pag. ipsius 199. quæ de Apolline dicuntur, Puellæ Daphni tribuit imperitus Mythologus. In eadem pag. Num. seq. iterum erratum.

Sæculum IV.
A. C. 362. cessissent, ne si fugerent, Episcopi hæretici in locum suum sufficerentur, qui Ecclesias pervertissent, & quod maluissent hanc culpam in se suscipere, quam occasionem præbere, ut Fideles populi perirent.

Quidam eorum, qui non subscriperant, illos non esse recipiendos existimabant; tales in ordine Episcoporum tolerari posse negabant, qui se ipsos, quocumque demum modo, hæreticorum Communionem inquinassent, & rigore nimio petebant, ut deponerentur, & alii in eorum locum ordinarentur. Hanc **Concilium Alexandrinum.** viam in quibusdam locis tentaverant, sed Episcopi, qui sibi in illa subscriptione nullius malæ fidei conscii erant, ægre in suam depositionem consensissent, atque tantus erat Fidelium in Episcopos suos amor, ut quemcumque, qui sibi Charissimum Pastorem eripere attentasset, lapidibus obruissent. Qui severissime censebant, dicebant, ut saltem suæ solius Ecclesiæ communionem contenti viverent, quod aliqui post lapsum suum fecerant. His objiciebatur, quod, si isti Episcopi semper in hoc statu essent relinquiendi, hoc ipso Ecclesia divideretur, & timendum esset, ne, si contemptos se a cæteris viderent, re ipsa ad Arianos deficerent. His ergo zelatoribus Apostoli Regula opponeretur; non quærendum, quod

quod nobis utile, sed quod pluribus salu-
tare. Ita Ecclesia tunc multitudini Fi-
delium succurrere solebat, alias in schis-
mate, & hæresi peritura. *Expedit, aje-*
bant Patres: *nos paulisper inclinare, ut*
lapsos erigamus, & sic multis comitanti-
bus Regnum Cælorum ingrediamur, quam
aliis æternum gloriam invidere, quasi no-
bis solis debitam.

Hanc viam mitiorem Concilium Ale-
xandrinum tenuit; primo decretum, Hæ-
reticorum Ducibus veniam esse imper-
tiendam, si errori renuntiarent, locum
autem inter Clericos non esse conceden-
dum, quia excusationem non haberent,
se ab aliis fuisse inductos. Qui aliorum
exemplo, quasi vi torrentis fuissent ab-
repti, his quoque veniam concedendam,
& præterea ordinem, quem in Clericatu
obtinebant, servarent; si errori, & hæ-
reticorum Communioni renuntiarent;
non ideo quidem, ait S. Hieronymus:
quasi crederetur, illos, qui hæretici fue-
rant, posse esse Episcopos, sed quia con-
stabat, illos, qui recipiebantur, nunquam
fuisse hæreticos. His S. Hieronymi ver-
bis non significatur, per hæresin Caracte-
rem, & potestatem ordinis Episcopalis
amitti, sed tantum, ne absque dispensa-
tione Ecclesiæ legitime functiones exer-
cere possit, impediri.